

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (414)

Субота, 28 червня 1975 р.

Ціна 2 коп.

XXV З'їзду КПРС—нашу ударну працю! П'ЯТИРІЧКУ—ДО 1 ЛИСТОПАДА, РІЧНИЙ ПЛАН—ДО 18 ГРУДНЯ

Такі трудові рубежі накреслив колектив Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» у відповідь на заклик донецчан активно включитися в змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу трудівники дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на 1975 рік і розгорнули боротьбу за дострокове виконання напруженого плану та зобов'язань завершального року дев'ятої п'ятирічки. Підсумки роботи з початку року свідчать про те, що наш колектив дотримує даного слова.

Рішення квітневого (1975 р.) Пленуму ЦК КПРС про скликання чергового XXV з'їзду партії викликало нову хвилю трудового і політичного піднесення у цехах та на ділянках об'єднання «Контакт».

Підтримуючи звернення трудівників Донецького виробничого

об'єднання «Електромагніт» активно включилися в змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС і достроково завершили виконання плану 1975 року, робітники, інженерно-технічні працівники та службовці Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» одностайно вирішили:

— ознаменувати наступний з'їзд партії ударною працею, підвищенням ефективності виробництва і якості продукції.

Переглянувши свої резерви і можливості, колектив дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» бере на честь XXV з'їзду КПРС додаткові підвищені зобов'язання:

— завершити виконання завдань п'ятирічного плану по обсягу виробництва продукції до

1 листопада цього року;

— виробничий план завершального року п'ятирічки виконати по всіх техніко-економічних показниках до 18 грудня;

— випустити продукції понад уже взятє зобов'язання на 30 тисяч карбованців;

— реалізувати продукції понад взятє зобов'язання на 1975 рік на 9 тисяч карбованців;

— підвищити продуктивність праці проти раніше взятих зобов'язань на 1 процент;

— додатково знизити затрати на 1 карбованець товарної продукції на 0,3 процента.

Зобов'язання на честь XXV з'їзду КПРС обговорені і прийняті на загальних зборах об'єднання.

За дорученням колективу: П. МЕРКАТУН — директор дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», В. НІКІТИН — секретар парторганізації, А. КОРОТКИЙ — голова завком, Л. СЕЛЕЗНЕНКО — секретар комсомольської організації, Л. ФІЛЯНІН — голова бюро первинної організації УТОГ, О. БУРЕНКО — ливарник, Д. БУТРИН — пресувальник, В. ПІСКУН — слюсар-інструментальник, О. МАРЧУК — пресувальник, В. БРИЖЕНКО — наладчик.

«САЛЮТ - 4»: БУДНІ ПОЛЬОТУ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛЬОТОМ, 25. (ТАРС). Політ орбітальної наукової станції «Салют-4» проходить за наміченою програмою. 24 червня космонавти Петро Климук і Віталій Севастьянов проводили профілактичний огляд окремих систем, настроювання службової і наукової апаратури станції, систематизували результати проведе-

них досліджень і експериментів, відпочивали.

Робочий день 25 червня був присвячений дослідженням земної поверхні. Зйомка в різних зонах спектра електро-магнітного випромінювання виконувалася над районами України, Поволжя, Казахстану, Середньої Азії.

На борту станції тривають біо-

логічні експерименти. Космонавти реєструють особливості розвитку комах, що перебувають у спеціальних термостатах, регулюють роботу блока з вищими рослинами, періодично їх фотографують.

Самопочуття товаришів Климук і Севастьянова добре.

Робота на борту орбітальної наукової станції «Салют-4» триває.

ВДОСКОНАЛЮВАТИ ЕКОНОМІЧНУ ОСВІТУ ТРУДЯЩИХ

Відбулося засідання Республіканської ради по економічній освіті трудящих, на якому було обговорено роботу Міністерства легкої промисловості УРСР по забезпеченню пропагандистів системи економічної освіти аналітичними матеріалами про розвиток економіки галузі і передовий досвід господарювання.

У доповіді, яку зробив голова ради по економічній освіті трудящих міністерства, заступник міністра легкої промисловості УРСР В. Т. Демченко, у співдовіді члена Республіканської ради по економічній освіті трудящих — завідувачого відділом легкої і харчової промисловості ЦК Компартії України М. Я. Канівця, у виступах членів Республіканської ради — першого заступника голови Держплану УРСР М. М. Махнін, секретаря Київського обкому партії О. С. Капта, а також заступника міністра автомобільного транспорту УРСР М. А. Трошина, секретаря парткому Міністерства чорної металургії УРСР Ф. А. Ткаченка підкреслювалося, що відповідальні і складні завдання завершення п'ятирічки, перспективи розвитку всіх галузей народного господарства вимагають дальшого підви-

щення ролі економічного навчання. Воно повинно сприяти вдосконаленню повсякденної практики господарювання, посиленню боротьби за технічний прогрес, зростанню продуктивності праці, підвищенню якості продукції.

Успішне розв'язання цих важливих питань великою мірою залежить від пропагандистів, їх теоретичної і методичної підготовки. Подавати їм допомогу в цьому, регулярно інформувати про хід виконання планів і зобов'язань, про актуальні проблеми господарського будівництва, проте краще, що народилося і нагороджене в галузі, покликані ради по економічній освіті трудящих.

На засіданні відзначалося, що такі ради в Мінлегпромі, республіканських виробничих об'єднаннях, на підприємствах і в організаціях проводять певну роботу по економічній підготовці керівних, інженерно-технічних і робітничих кадрів, підвищенню її дієвості. Навчанням у галузі охоплено понад 470 тисяч чоловік. Більш як 1600 керівних працівників і спеціалістів щороку проходять економічну перепідготовку в Всесоюзному інституті і на курсах підвищення кваліфікації спе-

ціалістів легкої промисловості СРСР, а також на вищих курсах підвищення кваліфікації при республіканському міністерстві.

Чимало робиться для забезпечення пропагандистів необхідними аналітичними і довідковими матеріалами, розробками про передові методи господарювання. Створено близько 40 схем і діаграм на допомогу лекторам і пропагандистам для проведення занять в економічних школах.

У системі міністерства функціонує 50 народних університетів технічного прогресу і економічних знань, в яких навчається близько 12 тисяч чоловік. Слухачі застосовують набуті знання на практиці, особливо в творчих бригадах по впровадженню нової техніки і технології, поліпшенню якості продукції. Непогано поставлено навчання кадрів на Дарницькому шовковому, Херсонському бавовняному, Ровенському лляному комбінатах, у Київському виробничому об'єднанні шклярних підприємств імені М. В. Фрунзе, львівській фірмі «Прогрес», на Харківському канатному заводі, інших підприємствах.

Аналізуючи проведену роботу, учасники засідання вказували і на серйозні недоліки в організації економічної освіти трудящих.

Зразки високопродуктивної праці показує швея-мотористка Чернігівського УВП Валентина Немчик. Ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, комсомолка виконує норми виробітку на 110—115 процентів.

Фото Д. БУШТРУКА.

ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ

25 червня цього року в м. Києві відбувся X пленум Центрального правління УТОГ.

З доповіддю «Про хід виконання рішень IX з'їзду Українського товариства глухих» виступив голова президії Центрального правління УТОГ тов. Семко А. Х.

В обговоренні доповіді взяли участь: голова Харківського об'єднання УТОГ В. М. Осипов, директор Ровенського УВП О. С. Подздяков, голова Донецького об'єднання УТОГ М. В. Калиниченко, заступник директора по навчально-виховній роботі Дніпропетровського УВП Р. О. Каширіна, голова Одеського об'єднання УТОГ В. І. Семенова, член Центрального правління УТОГ — плетільниця Садгирського УВП З. Н. Зими́на-Біленька, директор Артемівського УВП Г. О. Бондаренко, голова Київського об'єднання УТОГ О. О. Трохимець, заступник директора по навчально-виховній роботі Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» І. Т. Криволапов, директор науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ І. А. Сапожников, директор республіканських курсів підвищення кваліфікації керівних працівників та спеціалістів УТОГ Т. Г. Філяніна.

В обговореному питанні прийнято відповідну постанову.

Пленум розглянув організаційне питання.

У зв'язку з переходом на роботу до апарату Міністерства соціального забезпечення УРСР І. С. Солових увільнено від обов'язків заступника голови президії і члена Центрального правління УТОГ. Звіт про роботу пленуму буде надруковано в наступному номері газети.

В. І. ЛЕНІН ПРО ПРЕСУ

Політбюро України випустив у світ українською мовою збірник «В. І. Ленін про пресу». До книги включено статті, листи, службові записки та інші документи з багатющою ідейною спадщиною по пресі, яку залишив вождем революції. Вони переконливо свідчать, що вся історія радянської журналістики — від тих часів, коли вона була представлена кількома примірниками нелегальних листків, написаних рукою Леніна, до наших днів, коли тиражі газет і журналів небагато зросли — нерозривно зв'язана з іменем Володимира Ілліча.

У працях, вміщених у збірнику, В. І. Ленін формулює основні принципи радянської преси як преси нового типу, що найповніше відповідає новому суспільному ладові, вказує на докорінну відмінність преси епохи диктатури пролетаріату від преси буржуазного суспільства.

Книга розрахована на широке коло читачів — пропагандистів, агітаторів, партійних і радянських працівників, викладачів, студентів, журналістів. (РАТАУ).

Відзначалося, що в галузі питання навчання іноді розв'язуються формально, не виявляється достатньої вимогливості при комплектуванні шкіл і семінарів, мало розробляється методичних посібників, особливо по використанню технічних засобів пропаганди і активних форм навчання. Вивчення теоретичних положень часто не пов'язується з виробничими завданнями, слабо висвітлюється досвід передових колективів і новаторів. Він розкривається іноді неконкретно, не визначаються оптимальні строки його впровадження. Великою недоробкою є низька оперативність, нечіткість у доведенні аналітичних і методичних матеріалів до кожного пропагандиста.

Вузько просвітительський підхід до навчання в деяких колективах галузі, поверхнева інформація про поточні справи замість глибокого аналізу практики господарювання з позицій вимог економічної політики партії є такою недоробкою як ради по економічній освіті трудящих самого міністерства, так і його підрозділів. Більше уваги слід приділяти зміцненню навчальної бази, кабінетів і куточків економічних знань. У пропаганді передового досвіду необхідно широко використовувати засоби масової інформації, кіно, радіо і особливо телебачення, надати цій роботі системного характеру.

Вимагає дальшого підвищення дієвості роботи рад по економічній освіті трудящих як самого міністерства, так і об'єднань, фабрик, організацій. Треба рішуче зживати елементи формалізму, бюрократизму, вести роботу конкретно, по-діловому, добиватися повної віддачі економічних знань у питаннях підвищення продуктивності праці, поліпшення якості виробів, впровадження нової техніки, передових методів організації виробництва.

Уже тепер слід подбати про теоретичну і методичну підготовку пропагандистських кадрів до нових занять, необхідні технічні засоби навчання.

На засіданні виступив голова Республіканської ради по економічній освіті трудящих — член Політбюро, секретар ЦК Компартії України О. А. Титаренко.

В обговореному питанні прийнято відповідні рекомендації.

На засіданні було розглянуто результати перевірки роботи Одеської обласної ради по економічній освіті трудящих у підвищенні ефективності навчання кадрів середньої ланки управління на виробництві і прийнято рекомендації.

Учасники засідання обмінялися думками щодо плану роботи Республіканської ради з урахуванням підготовки до нового навчального року в системі економічної освіти трудящих.

(РАТАУ).

ЗА МІСЦЕМ ПРОЖИВАННЯ

Якось на виробничій нараді працівників Ворошиловградського будинку культури зайшла мова про те, що молодь втрачає інтерес до відвідування культзакладу. Причиною цього, на думку присутніх, було те, що деякі форми роботи культзакладу настільки стабілізувалися, що вже стали шаблонними.

Почали ми міркувати, що необхідно зробити для того, щоб поживати свою роботу?

Згодом, поруч з використанням інших форм, почали практикувати заходи культурно-освітнього характеру за місцем проживання. А вже серед тих, хто мало або зовсім не відвідує Будинку культури, є чимало і жінок, що мають малі дітей. А таких своєрідних точок, де б можна було проводити культосвітню роботу з людьми за місцем проживання, у нашому місті декілька. Серед них два гуртожитки УВП, школа-інтернат № 19

для глухих дітей, агітмайданчики житлових масивів—кварталів: Ватутіна, Донського, Димитрова та Південного.

Для мешканців жіночого гуртожитку УВП працівники Будинку культури організували роботу клубу «Книголюб», для чоловіків — «Співрозмовник» (про правове виховання) і «Сучасник». Керує цими клубами за інтересами бібліотекар П'ятигорська Катерина Іванівна.

Чудово володіючи мовою міміки та жестів, вона проводить з членами УТОГ виховну роботу, широко використовуючи матеріали журналу «Человек и закон». У клубі «Співрозмовник», наприклад, відбулися заняття про правове виховання з питань праці, «Дорога, що веде тільки вниз» (про шкоду алкоголю), «Бережи здоров'я змолоду».

Клуб книголюбів ознайомив своїх слухачів з чудовими твора-

ми Аркадія Гайдара, Степана Щипачова, Пабло Неруди, Муси Джалиля, Віталія Біанки. Крім того, тут відбувся вечір «Літературне п'ятибор'я».

З учасниками клубу «Сучасник» проведено диспути: «Дамо бій міщанству», «Ви чекаєте гостей...».

Тривалий час нас бентежила обстановка, що склалася в чоловічому гуртожитку підприємства. Тут мало місце пияцтво серед робітників, траплялися крадіжки. Ми вирішили повести боротьбу з цими проявами. З участю лікаря та юриста у гуртожитку було проведено диспути: «Чарка горілки», «Горілка — крок до злочину», а також випустили сатиричний екран «Вони ганьблять УВП».

Разом з цим ми прагнули прищепити мешканцям гуртожитку повагу до своєї праці, організувавши такі вечори: «Слава рукам робочим!», «Чи знаєш ти своє підприємство?», «Мене звуть робітничий клас», «Гвардійці армії праці».

Не забуваємо і про молоде покоління — спецшколу-інтернат для глухих дітей. Для учнів тут від-

крито клуб «Щит і меч». Його гостями бувають працівники райвідділу внутрішніх справ, прокуратури, народного суду, паспортного столу. Комісія Жовтневого райвиконкому м. Ворошиловграда схвалила проведення таких зустрічей. Після кожної з них відбувається тематичний показ документальних фільмів.

Під час подвірних обходів влітку ми не раз спостерігали таку картину серед мешканців житлових масивів: чоловіки захоплено «забивають козла», а жінки займаються розмовами в той час, як в Будинку культури проводяться цікаві заходи. Поруч висить реклама, а мешканцям хоч би що. Питаємо, чому не йдете в Будинку культури? А вони відповідають: далеко, мовляв, стомилися і т. д.

Вирішили ми йти до людей. Перша лекція про міжнародне становище дала несподівані результати. Члени УТОГ залишилися задоволені. Після цього ми не раз проводили з ними політінформації на тему: «Люди, події, факти», а також про моральне обличчя

радянської людини, про виховання дітей у сім'ї. Це було в минулому році, а з настанням теплих днів ми знову відновили цю роботу. В найближчий час для мешканців житлових кварталів намічено прочитати лекції про роль жінок в громадсько-політичному та виробничому житті, про боротьбу жінок за мир і соціальні права в капіталістичних країнах, про основні виховання дітей.

А для представників сильної статі намічаємо провести конкурси, турніри з шахів і шашок та інші.

У культосвітній роботі за місцем проживання зроблено тільки початок. Працівники нашого Будинку культури продовжують пошуки нових форм своєї роботи, щоб культзаклад справді став опорним пунктом підприємства в підвищенні трудової і політичної активності членів Товариства, у вихованні в них комуністичного ставлення до праці.

Л. ЛЮЛЬКО,
директор Ворошиловградського будинку культури.

Посип Юрійович Баран працює пресувальником соко-винного цеху Великоберезнянського райпромкомбінату, що на Закарпатті. До роботи він ставиться сумлінно, систематично перевиконуючи норми виробітку на 15—20 процентів.

Коли завершується сезон переробки фруктів та овочів, Посип Юрійович працює на інших роботах. За високі виробничі показники його неодноразово нагороджувала адміністрація райпромкомбінату почесними грамотами та грошовими преміями.

На знімку: член УТОГ Й. Ю. Баран за роботою.

Фото З. ЗАВАДСЬКОГО.

ПЕРЕМОЖЦІВ ВИЗНАЧЕНО

До багатьох знаменних дат в Одеській області проводяться огляди та конкурси на кращу постановку роботи в первинних організаціях УТОГ. Так, в січні 1975 року було оголошено «Огляд-конкурс роботи первинних організацій області» на честь 30-річчя Великої Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками у Великій Вітчизняній війні.

І ось, на засіданні президії облвідділу УТОГ, після детальної перевірки, підведено підсумки огляду-конкурсу. В прийнятому рішенні говориться, що всі первинні організації області провели велику організаційну роботу за гідну зустріч славного ювілею.

Підбивши підсумки конкурсу, президія облвідділу визначила переможців огляду-конкурсу. Ними стали первинні організації УТОГ Роздільнянського міжрай-

ПЕДАГОГІЧНІ ЧИТАННЯ

У Ужгороді відбулися міжобласні педагогічні читання: «Співдружність школи, сім'ї і громадськості у навчанні та вихованні аномальних дітей». Відкриваючи їх, професор І. Г. Єременко сказав:

— Мета педчитань — об'єднати зусилля вчителів, вихователів, науковців і громадськості для того, щоб дати дитині з дефектом різносторонні, міцні знання, виховати гідну людину. Така співдружність представляє велику силу.

З вітальним словом до присутніх звернувся заступник голови Закарпатського облвиконкому Г. М. Коструб. Потім з відповіддю виступила інспектор головного управління Міністерства освіти СРСР Є. П. Коношкова. Вона сказала:

— Велику увагу приділяють нині розвитку дошкільного виховання та навчання. Від того, як поставлена ця робота, залежить своєчасна корекція дефекту, розвиток компенсаторних можливостей, що зменшують шкідливий вплив фізичного чи розумового недоліку. Гостро стоїть проблема мовного розвитку глухих та слаббачуючих дітей. Спеціальним розпорядженням Ради Міністрів СРСР передбачені додаткові години для мовної роботи в школах, ширше використання технічних та методичних засобів.

Професор І. Г. Єременко підкреслив, що розвиток аномальної дитини особливо складний. Наявність дефектів утруднює встановлення контактів з соціальним і природним середовищем, а спілкування — це найважливіше для розвитку особистості, особливо у ранній період життя. Чому са-

ме надається увага співдружності школи, сім'ї і громадськості? Тому, що разом вони спроможні розв'язати різноманітні проблеми навчання і виховання, починаючи з дошкільного віку аж до навчання у вечірній школі глухих.

Постановами Ради Міністрів СРСР та УРСР, що прийняті в нинішньому році, чітко визначено ідею співдружності, продовжував І. Г. Єременко. Зараз усе залежить від того, як розгорнеться наша робота. В цьому напрямку вже нагромаджено певний досвід, але ще багато залишається невирішених питань. Не всі ланки діють однаково, слабо поставлено пропагування дефектологічних знань. До людей з дефектами слуху по різному відносяться школа, сім'я, дошкільні заклади УТОГ, ставлячи до них різні вимоги. А це має негативний вплив на людину. Наприклад, школа багато приділяє уваги читанню з губ, а на підприємстві такої навички не потребують. Хиткий місточок між вихованням дитини в сім'ї і навчанням у школі. Після закінчення школи необхідна послідовна, гармонійна соціально-трудова адаптація. Зараз уже багато зроблено у цьому напрямку. Зміцнюється зв'язок школи з виробництвом, виникають нові форми роботи з молоддю.

З великим інтересом сприйняли учасники педчитань доповідь заступника голови Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй. Вона розкрила виховні завдання Товариства, форми і методи роботи з молоддю у закладах УТОГ, надела приклади добрих зв'язків школи з виробництвом. Разом з цим, висловила претензії до організації народної освіти. Ви-

пускники шкіл, що приходять на виробництво, погано володіють письмовою мовою, у них не закріплено почуття громадянського обов'язку, проявляються споживацькі настрої.

Школи робітничої молоді глухих основним своїм завданням ставлять збереження контингенту, не надають міцних і якісних знань, відвідування занять низькі. Багато вчителів вечірніх шкіл не мають дефектологічної освіти і не знають специфіки роботи з глухими. Це викликає нарікання з боку учнів на те, що у вечірніх школах не цікаво, що вчителів важко зрозуміти.

Так було. Нині прийнято спеціальну постанову, що зобов'язує керівників спецшкіл та їх заступників мати дефектологічну освіту. Про це говорив у своєму виступі начальник управління шкіл-інтернатів та інтернатних установ Міністерства освіти УРСР М. Ф. Репа.

Після пленарного засідання почали працювати секції. Найбільш численна з них — секція сурдопедагогіки заслухала доповіді представників різних організацій. Такий обмін думками між представниками народної освіти і громадськості дав можливість накреслити далі шляхи для зміцнення зв'язків і об'єднання зусиль для виховання й навчання людини з дефектом слуху.

Високу оцінку дістали доповіді на секціях представників нашого Товариства Ю. В. Найдорфа, В. І. Семенової, що відзначалися діловитістю, конкретними прикладами. А доповіді М. І. Неплюй, К. М. Власова та Г. Х. Жеребцова конкурсна комісія педчитань відзначила як найкращі.

Л. СТАНІШЕВСЬКА,
логопед.

У ПРЕЗИДІЇ ЦП УТОГ

КОНКУРС ШВЕЙ-МОТОРИСТОК

З метою дальшого розвитку соціалістичного змагання серед членів Товариства за підвищення продуктивності праці, поліпшення якості продукції та підвищення кваліфікації робітників президія Центрального правління УТОГ постановила провести в нинішньому році конкурс на присвоєння звання «Краща швей-мотористка УТОГ».

Конкурс намічено провести в два етапи: перший — відбудеться серед робітників кожного УВП в червні — липні, другий — республіканський — в серпні цього року.

Для переможців республіканського конкурсу встановлено премії в таких розмірах:

I місце — 70 крб.

II місце — 50 крб.

III місце — 30 крб.

Три переможці республіканського конкурсу швей-мотористок візьмуть участь у міжреспубліканському, що відбудеться в Молдавській РСР у вересні—жовтні 1975 року.

Перший республіканський

З метою сприяння покращення організації масового відпочинку трудящих, особливо молоді, підвищення ідейно-художнього рівня творчості масовиків та їх ролі в проведенні цікавих, змістовних вечорів відпочинку в Будинках культури, клубах та червоних кутках підприємств і гуртожитків нашого Товариства, президія Центрального правління УТОГ постановила провести перший республіканський конкурс масовиків УТОГ у листопаді 1975 року.

Затверджено положення про проведення конкурсу масовиків-антивників.

Учасниками конкурсу можуть бути виступні масовики Будинків культури і клубів, директори, художні керівники і перекладачі культзакладів УТОГ, керівники гуртків художньої самодіяльності, голови міжрайвідділів та первинних організацій УТОГ — люди, які безпосередньо займаються проведенням вечорів відпочинку, ігор та розваг, а також громадські активісти.

Положенням передбачено порядок проведення конкурсу, строки подання заявок та іншої документації.

Для переможців конкурсу масовиків-виступників встановлено:

одну першу премію — 50 крб.;

дві других премії — по 30 крб. кожна;

три третіх премії — по 20 крб. кожна;

п'ять заохочувальних премій — по 15 крб. кожна.

Ворошиловградське учбово-виробниче підприємство випускає електромагніти серії МТ, що використовуються головним чином для комплектування автоматики металорізальних верстатів.

На знімку: бригадир слюсарів-складальників Микола Семенович Білий (праворуч) перевіряє якість електромагнітів складених робітником А. Борозденком.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

О. ДОВГАЛЮК,

інструктор Одеського облвідділу УТОГ.

В АВАНГАРДІ ЗМАГАННЯ

У компактних групах державних підприємств міста Одеси працює понад 300 членів УТОГ. Багато з них трудяться на Одеському заводі пресів і автоматів. Продукція підприємства — гідравлічні преси та термопластавтомати користуються великим попитом не тільки в нашій країні, а й в багатьох країнах світу. В своєчасний та якісний випуск її вносять частку праці і члени нашого Товариства.

— Заслуженим авторитетом користуються в нашому колективі, сказав начальник цеху лиття В. К. Гацюк, глухі ливарники В. Г. Мамулат та М. М. Раковий. Вони працелюбні, досвідчені робітники, завжди готові прийти на допомогу товаришам по роботі. І таких передових робітників на підприємстві чимало. Досить сказати, що на сьогодні за присвоєння звання «Ударник комуністичної праці» борються 34 члени УТОГ. 14 робітникам вже присвоєно це високе звання. Група членів Товариства занесена на Дошку пошани підприємства. Серед них В. Є. Кордибаха, А. А. Кривий, Т. Г. Пелін та багато інших.

Голова комітету профспілки другого механічного цеху токар

Андрій Давидович Голуб, розповів:

— Наш цех носить звання комуністичного. А це означає, що кожний член колективу трудиться по-комуністичному. В повній мірі це відноситься і до члена УТОГ В. Є. Кордибаха. В березні 1974 року Борис Євстафійович завершив особисту п'ятирічку. Передовик виробництва один з перших на підприємстві почав працювати в рахунок десятої п'ятирічки.

Розповідь про членів компактних груп Одеси буде не повною, якщо не сказати про тих, які працюють на заводі поршневих кілець. Серед трудівників заводу заслуженою славою користується бригадир цеху лиття В. М. Петрусьєв, Г. Г. Холодовому нещодавно присвоєно високе звання «Кращий за професією».

Інструктор-перекладач компактної групи Наталія Борисівна Парчевська з гордістю говорить:

— Високими трудовими здобутками відзначається праця членів УТОГ підприємства. Ось, наприклад, цех металопокриття. Тут створено 3 бригади хромування. Очолюють їх роботу члени нашого Товариства. А наймолодший з бригадирів О. П. Гладаревський. Йому всього 21 рік.

На заводі він працює третій рік. Почав учнем гальвано-хромувальника. Сьогодні Олександр Петрович — кваліфікований спеціаліст, йому довірено бригаду.

В березні та квітні цього року бригада зайняла перше місце в цеху.

Начальник цеху металопокриття Михайло Володимирович Штейн доповнює розповідь інструктора-перекладача:

— Бригада хромувальників Олександра Гладаревського — одна з передових на підприємстві. Дев'яту п'ятирічку колектив бригади завершив в березні цього року. Вже стало традицією, що члени УТОГ завжди попереду.

Хочеться згадати добрим словом і наладчика цеху сталевих кілець В. Д. Тараненка, терміста цеху Є. М. Олійника та багатьох інших. Досить сказати, що за досягнуті успіхи в праці, різними видами заохочення за 1974 рік та перший квартал 1975 року на заводі відзначено 19 членів УТОГ.

Девіз компактних груп державних підприємств міста Одеси: «Ударна праця — п'ятирічка» з честю виконується. Всі глухі трудівники міста, ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, взяли на себе підвищені соціальні зобов'язання по достроковому виконанню виробничих завдань дев'ятої п'ятирічки.

Ю. ГЕР.

На них рівняються

Щодекади цехові комітети профспілки Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» підбивають підсумки соціалістичного змагання між трудівниками і визначають переможців.

Найкращих успіхів у праці досягаються слюсарі-інструментальники А. Дорофеев, Н. Годла, О. Руленков, О. Шестьоркін, Є. Ремінський. Передовики виробництва здають продукцію з першого пред'явлення і відмінної якості. На них рівняються інші члени колективу.

Ритмічно працюють бригади: відділу головного механіка, по складанню магнітних пускатів ПМЕ-III та РПУ-2. Не відстають від них і колективи пресувальної, штампувальної та гальванічної дільниць.

Змагання за досягнення найвищої продуктивності праці на кожному робочому місці є надійним засобом в боротьбі за підвищення ефективності виробництва та дострокового завершення п'ятирічки.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер інструментального цеху.

Колектив Дрогобицького учбово-виробничого підприємства докладає всіх зусиль, щоб достроково завершити намічені плани дев'ятої п'ятирічки.

В авангарді руху за дострокове завершення п'ятирічки та за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС йде верстатник заготівельного цеху, комсомолец П. Нагірний. Відразу по закінченні школи він тут же оволодів професією верстатника. Нині ударник комуністичної праці П. Нагірний щодня виконує особисті завдання.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ВЕТЕРАН

Йому за шістьдесят, та коли дивись на міцну кремезну постать, по-молодому жваві очі, мимоволі забуваєш про його поважний вік.

Ось уже біля сорока років працює на Дніпродзержинському УВП Кирило Гордійович Задорожний.

В 1936 році прийшов він на УВП і з того часу пов'язав з ним все своє трудове життя. Зростав разом з рідним підприємством, а коли на радянську Батьківщину напали фашистські орди, Кирило Гордійович разом з своїми товаришами евакуювався далеко на схід і там став на трудову вахту, щоб внести свою частку в забезпечення армії всім необхідним.

В далекому узбецькому місті Янги-Юль працював у роки війни член УТОГ. Без хвилювання ветеран не може згадувати ті далекі вже часи.

— В ті роки вирішувалося наше життя. Всі ми розуміли, що трудовий фронт не менш важливий, аніж фронт, де відбувалися воєнні дії. Працювати доводилося по 14, а іноді й більше годин на добу. Недоїдали, недоєипали. Але то була наша молодість. Підтримувала нас думка, що хоч і не зустрінемо ворога зі зброєю в руках, та все ж таки і наша праця прискорить перемогу над ненависним ворогом.

Зруйнований Дніпродзержинськ, спалені будинки, понівечені голі дерева зустріли Кирила Гордійовича, коли повернувся він з евакуації на Україну. Серце стиснувало біль. Проте тим сильніше зростала рішучість повернути рідному

місту мирний вигляд, зробити все, щоб підвелось з руїн місто-красень.

А невдовзі К. Г. Задорожний працював вже на УВП. Не шкодуючи сил, докладав до будь-якої справи свої роботи, сильні руки. Глибшав і збагачувався досвід, зростало і довіря колективу. Його висунули на посаду майстра, потім був начальником цеху, брав участь у підготовці та вихованні робітничих кадрів. Не шукав легких шляхів. Прагнув бути там, де найважче.

Трудова діяльність Кирила Гордійовича Задорожного відзначена урядовими нагородами, почесними грамотами, численними подяками. Так промайнули роки. Прийшов день, коли товариші по роботі урочисто провели К. Г. Задорожного на заслужений відпочинок.

Та не зміг ветеран жити без рідного колективу. Не уявляв він собі життя стороннім спостерігачем. І знову повернувся Кирило Гордійович на УВП.

Як і колись, він господар просторих цехів, найновішого обладнання. Не кричачись, майстер-ветеран передає молоді свій багатий трудовий досвід. Завжди приїде товаришеві на допомогу, дасть в разі потреби, пораду. І все це дружно, щиро, від всього серця.

В ці дні Кирило Гордійович Задорожний серед правофлангових п'ятирічки. Його приклад надихає молодь на нові трудові здобутки. А поруч з молоддю молодіє серцем і сам ветеран.

Ф. САВЕНОК.

Ніна Логвинівна Деруга ось вже п'ятнадцять років працює швейсько-мотористкою на Чернігівському учбово-виробничому підприємстві. Передовик виробництва систематично виконує денні норми виробітку на 130 процентів.

На фото: Н. Л. Деруга.

Фото Д. БУШТРУКА.

БРИГАДИР

День на швейній дільниці Вінницького УВП розпочинається рано. До семи годин оживає приміщення цеху, наповнюється людьми і принесеним ними робочим гомоном. Раніше всіх приходять до цеху бригадири. У них свої турботи: чи всі члени колективу на своїх місцях, чи достатній запас роботи на зміну, чи не підведуть суміжники-заготівельники?

Лунає дзвінок і Ніна Нагірна ще раз уважно оглядає дільницю: чи все як слід? Повільно рухається стрічка конвейєра, гудуть мотори оверлоків. Над своїми машини схилилися Антоніна Крупницька, Марія Собчук, Валентина Ліферова. А далі — інші робітниці. Все звично, розмірено входить в трудовий ритм дня. Так було вчора і місяць, і рік назад. А скільки їх всього таких трудових днів?

З 1964 року Ніна Яківна працює бригадиром швейної дільниці Вінницького УВП, п'ятий рік її колектив носить звання комуністичного. На перший погляд може здатися: а що тут такого складного? Як люди добре працюють, то й бригадир на доброму рахунку.

Це далеко не так. Я знаю іншу людину, котра під гарячу руку, коли бригада провалювала план, сама напросилася в її керівники, а через місяць, гірко покавшись, поклала на стіл начальника цеху заяву про звільнення від бригадирства. Зі слів цієї людини виявилось, що бригада — це несумісність характерів, звичок і життєвих прагнень, моральних якостей. І як не розставляй їх по місцях, якою роботою не забезпечуй — не буде діла, якщо не подолаєш цю несумісність, різноманітність, якщо не об'єднаєш людей в одне ударне ядро, не згуртуєш його одним прагненням. А це дано далеко не кожному.

Ніна Яківна це вміє. Її кредо — бути справедливою зі всіма і в той же час вимогливою. Про суворість її я чув від людей, це були, головним чином, нарікання на неї. А я, обдумуючи їх, бачив, що суворість її виправдана. І дійсно, самі скарги згодом давали їй зовсім іншу оцінку.

Уміє Нагірна не звертати уваги на примхи, вміє прислухатися до важливого і потрібного, підтримати його усією силою свого авторитету бригадира і комуніста у важку хвилину не тільки словом, але й ділом.

Була в її бригаді дівчина, недавня учениця, котрій стало нудно у Вінниці і надумала вона шукати «веселого» життя. Умовляла її Ніна Яківна не робити цього, викликала її матір. Не допомогло: поїхала. А вийшло так, як говорила Ніна Яківна. Поблукавши місяць, дівчина повернулася на підприємство. І саме Ніна, з властивим їй людським тактом, взяла дівчину знову до своєї бригади і на квартиру, доки не звільнилося місце у гуртожитку. От вам і суворість.

Не важко помітити, що строга і непохитна вона більше у питанні дисципліни. Тут у неї правило залізне: план і зобов'язання потрібно виконувати з повною віддачею сил. На тому робота стоїть.

Дитинство і юність її були нелегкими. Ще до війни, втративши слух після менінгіту, допитлива і розумна дівчина поступила до Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей. Ледве встигла оглянутись — почалась війна. Після звільнення Вінниччини від фашистів повернулася до зруйнованої школи, де разом з товаришами та вчительками відбудовувала її, спала на нарах і харчувалася тим, що могли привезти родичі.

У 1947 році, закінчивши п'ять класів, прийшла на Вінницьке УВП. Було їх 25 випускників, а залишилося на УВП чотири. Багато розбіглося по селах, не витримавши випробувань тяжких післявоєнних років. Починалося «іх виробниче навчання» з того, що місили глину, штукатурили стіни, робили цвяхи і щітки. Не було тоді на УВП інструкторів, спеціальних учителів праці: дивися як працюють інші і мотай собі на вус. Оце і все навчання. Через три місяці ставали до самостійної праці. Вдень, у цеху, на старих машинах шили брюки, білизну, халати, а «добрішники» — обметування петель, пришивання гудзиків, — брали додому, бо не встигали. Потім клювали носом до пізної ночі, а норми виконували. Так гартувалося, міцніло поняття обов'язку робітника, робочої честі.

У 1951 році прийняли Ніну до комсомолу, потім обрали помічником секретаря комсомольського осередку УВП. А через кілька років, коли молоду, знайому робітницю висунули інструктором виробничого навчання по швейній справі, досвід роботи з молоддю став у великій нагоді. Їй було що показати, передати учням.

Робота їй подобалась, але ряд нерентабельних дільниць було ліквідовано, а все підприємство переведено на випуск трикотажних виробів. Деякі робітники не захотіли міняти професію і звільнилися, а Ніна Яківна не могла: надто багато вона віддала підприємству; з ним мужніла, зростала. Тут вчилася праці і нелегкій науці життя, тут в 1958 році товариші прийняли її в партію.

І вона знову почала вчитися, щоб досконало опанувати новою справою. Незабаром стала бригадиром. Її досвід керівника, її знання стало тим, що завжди виділяло її серед інших.

Про свою бригаду Ніна Яківна говорить строго, але тепло і задушевно. Людмила Грищенко, Катерина Ліщина, Валентина Ліферова — кістяк бригади, її кращі люди. Їх фото — на Дошці пошани УВП. Це опора Нагірної. Ревниво слідкує бригадир за роботою, за зростанням молодих швей Зіни Лопушан, Каті Пилявець, з котрими довелося багато попрацювати доки набули дівчата робого вміння, витримки, віри у свої сили і можливості. Де добром, де вимогливістю, де особистим прикладом, а то й докором допомагала їм Нагірна знайти своє місце в колективі.

Бригада Н. Я. Нагірної, «Майстра — золоті руки» неодноразово завойовувала перше місце в соціалістичному змаганні між колективами цеху і в цьому була чимала заслуга Ніни Яківни, як бригадира.

Настане новий ранок, і знову у бригадира будуть ті ж турботи: визначити, кому що робити — одній групі доручити пошиття панталон, другій — спортивних брюк... Увечері вона підраховує випущену бригадою продукцію, здасть на склад і ніхто не помітить іншого, — підбадьорливого погляду молодій робітниці, або мовчазного, докірливого тій, що провинилася.

М. НИРОВ.

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

Харківське учбово-виробниче підприємство № 2 — справжня швейна фабрика. Тут працює майже 400 чоловік глухих і чутих. В минулому році УВП-2 присвоєно звання «Підприємство високої культури виробництва».

За останні роки тут чимало зроблено для поліпшення організації праці та відпочинку, для розвитку фізичної культури, але зроблено, на жаль, не все.

Звернемось до фактів. Три роки тому на підприємстві з обласної ради ДСТ «Спартак» перейшов працювати один з досвідчених інструкторів-методистів України по роботі з глухими А. Симоненко. Гаряче взявся за діло спеціаліст. За короткий строк він поліпшив постановку масової фізкультурно-оздоровчої роботи. У всіх цехах та серед службовців тепер проводиться виробничо-гмнастика, підготовлено громадських інструкторів, а також організовано здачу норм комплексу ГПО.

Крім цього, на УВП-2 організовують лижні прогулянки, походи у вихідні дні, товариські зустрічі з багатьох видів спорту, є необхідна спортивна форма та інвентар. І коштів на розвиток фізичної культури та спорту на підприємстві відпускають чимало. Так, тільки торік адміністрація та місцевий комітет профспілки УВП-2 витратили на фізкультурно-спортивну роботу та екскурсії понад 2 тисячі карбованців. А рівень спортивної підготовки команд залишився майже таким, як і три роки тому.

Зрозуміло, що підприємство поки що не може утримувати жодного тренера по видах спорту з погодинною оплатою. Але ж є громадські інструктори, скажете ви. Вони то є, але де ж їм проводити тренування команд? Візьмемо настільний теніс. Столи для ігор є і на підприємстві і в гуртожитку, та адміністрація ніяк не знайде для них місця. А якби директор УВП-2 Л. В. Ясман по-справжньому був зацікавлений у розвитку спорту на підприємстві, то місце, безумов-

но, знайшлося б для них.

Або візьмемо волейбол і баскетбол. І на підприємстві і біля гуртожитку є місце для обладнання невеликих майданчиків. Та на УВП-2 ніяк не зберуться закрити траншею теплоотради, що проходить через майданчик по підвір'ї, а на території гуртожитку, при спорудженні нового корпусу, будівельники обладнали в центрі підвір'я заасфальтований пятачок для ящика зі сміттям, хоч недалеко є сміттєзбірник. Можливо це було зроблено без відома адміністрації УВП-2. В такому разі чому ж тут не наведуть належний порядок?

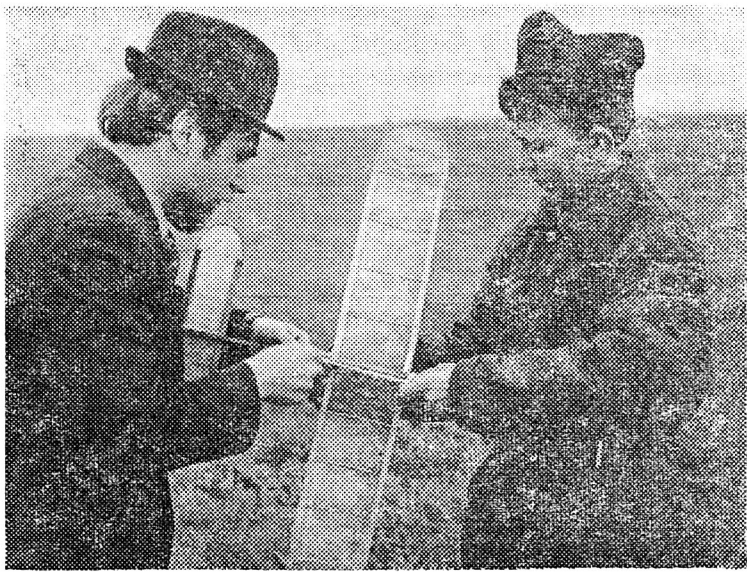
В минулому році на підприємстві була організована спартакіада по комплексу ГПО. Змагання пройшли на високому рівні в таборі відпочинку, що на Коробовому хуторі Зміївського району. А в цьому році літо вже в розпалі, а до табору лише кілька днів тому завезли намети. Виявляється, що ще три роки тому Зміївський райвиконком зобов'язав керівників обох Харківських УВП встановити в таборі дерев'яні будиночки, провести туди електрику та інше. Але за цей час вони нічого не зробили, киваючи один на одного.

Щоб домогтися відстрочки виконання постанови Зміївського райвиконкому, декому з товаришів довелося добре побігати по вищестоящих організаціях. Тепер у вихідні дні там вже відпочивають трудівники обох підприємств, а освітлення, як і раніше, в таборі немає.

Не засипана траншея на підвір'ї Харківського УВП-2, ящик зі сміттям на території гуртожитку там, де має бути спортмайданчик, відсутність електроосвітлення в таборі на Коробовому хуторі — це, звичайно, незначні дрібниці в порівнянні з тим, що вже зроблено для організації відпочинку та фізкультурно-спортивної роботи на підприємстві, але сприймаються вони воістину як ложка дьогтю в бочці меду.

П. ЗАДНІПРОВСЬКИЙ,
член президії Харківської
облспортфедерації глухих.

ПІОНЕРСЬКЕ ЛІТО

У Запорізькій спецшколі-інтернаті для глухих дітей організовано табір праці і відпочинку. 120 хлопчиків і дівчаток проводять тут свої канікули. Для учнів обладнано майстерні, де вони мають змогу більш детально знайомитися з професіями, які їм до вподоби.

Добре працюють швейна бригада Люби Кислиціної, шлюсарно-токаря — Михайла Міценка, столярна — Володимира Павлова та інші. Існі швейниці шиють білизну, столяри лагодять меблі, а бригада ремонтників доводить до ладу приміщення, тротуари тощо.

Корисна праця чергується з відпочинком. Кожного дня відбуваються різноманітні конкурси, цікаві концерти, спортивні змагання, демонстрація кінофільмів.

Особливою популярністю серед учнів користується спорт. Нещодавно в таборі розпочалася спартакіада з п'яти видів спорту. В ці дні проводиться першість з шашок.

На всю область славиться гурток юних авіамоделістів школи-інтернату. Не так давно юні моделісти брали участь у першості міста серед чутих і зайняли друге місце. Ось і зараз, відпочиваючи у піонерському таборі, члени гуртка, який очолює вчитель фізики О. В. Стеблевський, готуються до обласних змагань з авіамоделювання, що незабаром відбудуться.

С. МОРДУШЕНКО.

На знімку: вчитель О. В. Стеблевський та учень 10-го класу С. Бурмін перед запуском авіамоделі.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

СІЛЬКОРИ

З комісарами поруч
ставали сількори —
Кулеметною стрічкою

бачивсь рядок.

Не було ув очах їх
одчаю, покори,

Тільки сила одна —
на рішучий кидок.

Їм дивилися в спину
куркульські обрізи.

Їхні стріхи горіли,
шиби рвалися плачем.

Та сількори ішли

невідступно і грізно
З комісарами поруч —

плече в плече.

І бояться їх слова

меткого, мов карі...

Комісари — у бронзі...

Їх образ — святий...

А сількори — в путі,

Бо стяги комісарів

їм потрібно

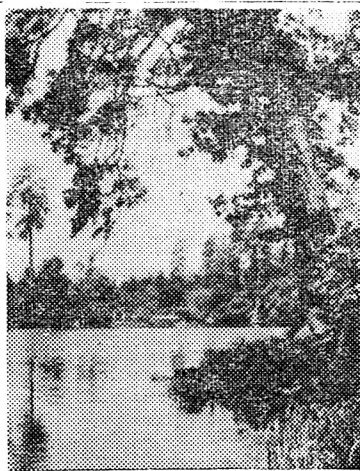
у завтрашній день

донести.

ДЗВЕНИТЬ ЗЕНІТ

Дзвенить зеніт, дзвенить зеніт,
Достиглий, мов чорниці,—
І сині очі у синів,
І місячно в криниці.

Дзвенить зеніт... Пливе крило,
Як мить прийдешня чиста.
І спрагле пружиться стебло,
І колос дзвону вчиться.
Дзвенить зеніт... І ластівки
У леті зранку нильки.

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

Дивлюсь услід їм з-під руки.
Дивлюсь по-материнськи.
Дзвенить зеніт, дзвенить зеніт...
Ще довго будуть снитися:
Брова веселки вдалині
І сонце — як зіниця.

КРИНИЦЯ

Криниця мови невичерпна:
Прислів'я, приказки, пісні.
Прийдеш у квітні чи у червні —
А джерело струмить на дні.
І перезимує тут зілля,
Під нею сядуть снігурі...
Криниця срібна у весіллі
Стоїть, співуча, у дворі.
І заглядають в неї гості,
І молодята, і батьки...
Такі іскристі лунуть тости!
Такі рухливі в ній зірки!
Кринице мови, словоблуду
Твоє не знає джерело:
Наснаж у свято й довгий

будень

Жнивами стомлене село.
Прозорістю у квітні повна.
І восени пульсує — та ж.
І в ній по-братськи іншомовна
Відбилась
Тільки чистота.

Микола МАЧКІВСЬКИЙ.

м. Білогір'я
Хмельницької обл.

СПОРТ

ОГЛЯД РЕЗЕРВІВ

Закінчилися зональні змагання з легкої атлетики в залік І республіканської спартакіади серед учнів спецшкіл-інтернатів глухих і слабобачущих дітей. Всі спецшколи-інтернати України були розбиті на шість зон по 7—8 команд у кожній.

Положення про змагання передбачало, що в зональних змаганнях командні місця не підбиватимуться, а залежатимуть від результатів фінальних змагань, які відбудуться з 23 червня по 3 липня в місті Вінниці.

Учасники зональних виступів, що вийшли до фіналу, розіграють звання чемпіонів і призерів України серед школярів, а по закінченню фінальних змагань будуть підведені підсумки командної першості України серед шкіл-інтернатів.

Як же проходили змагання школярів?

В Ужгородській зоні виступило 6 команд: Львівської, Калузької, Нестерівської, Підкам'янської та Ужгородської спецшкіл-інтернатів. Учнім довелося виступати при несприятливих погодних умовах, та це не перешкодило їм досягти хороших спортивних результатів. Хочеться насамперед відзначити успіх, якого досягли П. Карпів (Підкам'янська школа) в бігу на 100 метрів і стрибків у довжину Г. Цюпка (Львівська школа), І. Конашук (Підкам'янська школа) з метання. Ці учні при наполегливому тренуванні можуть стати хорошими спортсменами.

Змагання серед учнів спецшкіл-інтернатів важко переоцінити. Адже тільки другий рік проводяться такі змагання з легкої атлетики, а результативність, в порівнянні з попередніми показниками, з багатьох видів легкої атлетики все більше радує. Наприклад, результати в штовханні ядра Львівської школярки Г. Цюпки зросли, в порівнянні з минулим роком, на півтора метра, в киданні гранати — на десять метрів.

В інших зонах теж спостерігається помітна активність з легкої атлетики. На дистанції в 100 метрів з високим результатом (11,1 сек.) переміг В. Мазур (Пі-

щанка, Вінницької області), а його товариш по команді Н. Максимчук переміг у змаганнях на дистанції 800 метрів (2 хвилини 12,0 сек.). Цей результат був би ще кращим, якби спортсмен правильно побудував тактику забігу, дотримувався її в змаганні протягом всієї дистанції. Це свідчить про те, що йому ще не вистачає досвіду в таких змаганнях і необхідного тренування під керівництвом досвідченого тренера.

Взагалі, дружна команда Піщанської школи-інтернату (Житомирська зона) успішно виступила в цих змаганнях, проявивши яскраві бійцівські риси багатьох спортсменів-школярів. В цьому, безперечно, чимала заслуга належить викладачеві цієї школи, ентузіасту легкої атлетики В. Ф. Ляшчу.

Успішно виступили учасники змагань і в інших видах. Відраділих успіхів добився Л. Булашенко (Київська спецшкола-інтернат № 6), що переміг в змаганні на стометрівці і стрибках у довжину. Успішно виступив з стрибків у висоту і в бігу на дистанцію в 400 метрів учень цієї ж школи А. Тимошенко.

У Ворошиловградській зоні хотілося б назвати відомою легкоатлетку Н. Ковальову (Ворошиловград), що пододала стометрівку за 13,0 секунд, а з стрибків взяла планку на висоті — 150 сантиметрів. Таким чином, багато ранише ще невідомим іменем пополни-

ли ряди переможців, які, безумовно, будуть прагнути перемогти в фінальних змаганнях.

Т. Золотаренко, що виступала в Феодосійській зоні, блискуче пробігла стометрівку (13,1 сек.) і дистанцію 400 метрів за 1,04 хвилини. Ця здібна спортсменка, що вдало виступила в 1973 році, знову заявила про себе, як сильного суперника для багатьох спортсменів. Проте, хочеться побажати їй більш серйозно і наполегливо ставитися до тренувань, які допоможуть вийти на всесоюзну арену.

І, нарешті, кілька слів про Харківську зону, школярі якої показали невисокі результати, якщо не говорити про Буденничкова з Дніпропетровська і Хом'якова з Харкова, що виступили значно краще.

На наш погляд, такі спортивні заходи варті підтримки. Враховуючи щорічне поповнення рядників, в ході таких змагань, можна з впевненістю сказати, що разом з тим вони стають і оглядом спортивних резервів. Успішні виступи молоді будуть залежати насамперед від цілеспрямованої підготовки і регулярних тренувань, змагань в різних спартакіадах. Це допоможе молодим спортсменам перейняти все краще з досвіду провідних легкоатлетів і стати гідною зміною нашим прославленим ветеранам, що успішно виступають не тільки на всесоюзній, а й на світовій арені.

В. МАГРИЛОВ,

ст. тренер збірної України

з легкої атлетики.

М. ВАСИЛЬЄВ,

майстер спорту СРСР.

ФУТБОЛЬНІ ПОЄДИНКИ

У шахтарській столиці, на стадіоні ДСТ «Металург», відбулися обласні змагання з футболу.

В них взяли участь команди Донецька, Жданова, Слов'янська та Єнакієва.

В результаті дводенних футбольних поєдинків перше місце, перехідний кубок і диплом І ступеня завоювали футболісти Донецька, на другому місці — команда з Слов'янська, на третьому — Жданова.

Команда Донецької області візьме участь у зональних змаганнях з футболу, що відбудуться в м. Ворошиловграді.

Т. БОРИСЕНКО.

м. Донецьк.

Редактор **П. БУЛАТОВ.**